

Pijler VI: Opstanding der doden

Zie voor dit hoofdstuk ook Bijlage B.

Ter inleiding

De laatste twee grondbeginselen van het fundament zijn "Opstanding der doden" en "Eeuwig oordeel". Deze twee pijlers behoren niet tot de tijd, maar tot de eeuwigheid. Eeuwigheid is niet tijd die eindeloos duurt, maar het is de natuur en wijze van Gods eigen wezen; het is het ongeschapen gebied waarin God zelf bestaat.

God woont in eeuwigheid (Jes.57:15).

Hij is "de Eeuwige" (Gen.21:33, Jes.40:28).

Hij is "de Ik ben, die Ik ben" (Ex.3:14).

Hij is "de alpha en de omega, het begin en einde" (Op.1:8).

Hij is "El Shaddai, de Almachtige" (Gen.17:1).

Tijd is een begrip dat verbonden is aan onze huidige wereldorde. De begrippen "tijd" en "ruimte" zijn voor de mens niet los van elkaar te zien.

God bracht door een soevereine daad de samenhang van ruimte en tijd tot aanzijn, tezamen met de huidige wereldorde; en Hij zal door een toekomstige soevereine daad deze huidige wereldorde met zijn samenhangend geheel van ruimte en tijd laten ophouden te bestaan.

6.1.2 Het einde der tijden

Iedere ziel die de drempel van de eeuwigheid overschrijdt wacht volgens de Bijbel:

1. de opstanding der doden;
2. het eeuwig oordeel.

ad.1. De opstanding der doden.

"Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden." (1 Cor.15:22).

Uitzondering: Degene die niet sterft hoeft ook niet opgewekt te worden!

Voorbeeld: al de ware christenen die leven wanneer Christus terugkomt om Zijn Gemeente te halen zullen niet sterven.

ad.2. Het eeuwig oordeel.

"En zoals het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel ... " (Hebr.9:27).

De wederopstanding van het lichaam gaat aan het laatste oordeel vooraf, omdat de mens de dingen bij God moet verantwoorden die hij in zijn lichaam gedaan heeft (2 Cor.5:10).

Uiteenlopende bestemmingen na de dood

In **1 Thes.5:23** staat, dat de mens uit een geest, een ziel en een lichaam bestaat. Ook uit **Hebr.4:12** kunnen we dit opmaken.

De "drieënige mens" is geschapen naar het beeld van de "drieënige God" (**Gen.1:26**).

De geest en de ziel van de mens vormen samen het immateriële deel van de mens, terwijl het lichaam het materiële gedeelte omvat.

Bij de dood worden de geest en de ziel losgemaakt van het aarden vat, het lichaam.

Er gelden twee definitieve principes na het sterven van het lichaam:

1. de geest van de mens verschijnt voor God (dat is nog niet het laatste oordeel, want dat vindt pas plaats na de wederopstanding van het lichaam);
2. de geest van de mens wordt door God naar zijn verblijfplaats verwezen, waar hij dan tot aan de tijd van de wederopstanding van het lichaam verblijft.

God onderscheidt twee categorieën van menselijke geesten:

1. de rechtvaardigen,
2. de goddelozen.

Het soort verblijfplaats van de menselijke geest, vanaf zijn lichamelijke dood tot aan het moment van de wederopstanding van zijn lichaam, wordt bepaald door het soort categorie waartoe hij heeft behoord.

Over de toestand van de menselijke geest na zijn lichamelijk sterven tot aan de wederopstanding van zijn lichaam zijn twee feiten te noemen:

1. er is een onoverbrugbare kloof tussen de verblijfplaatsen van de rechtvaardige geesten en die van de goddeloze geesten;
2. vóór de dood en opstanding van Jezus was de toestand van de rechtvaardige geesten anders dan daarna.

De verblijfplaatsen van zowel de goddeloze als rechtvaardige heengegane geesten zijn zeer verschillend. Toch hebben ze de volgende kenmerken gemeen:

1. er is continuïteit van de persoonlijkheid;
2. er bestaat herkenning van personen onderling;
3. er kan tussen personen gecommuniceerd worden;
4. men is zich bewust van de toestand waarin men zich bevindt;
5. er zijn nog steeds herinneringen aan het aardse leven;
6. de verblijfplaats is tijdelijk, hoewel de uiteindelijke bestemming van de rechtvaardigen hemelsbreed verschilt van die der goddelozen!

Het dodenrijk, ook wel genaamd Sheol of Hades, is een tijdelijke verblijfplaats voor heengegane geesten, voorafgaand aan hun definitieve opstanding en veroordeling.

Vóór Christus' dood en opstanding ging een heengegane geest altijd naar het dodenrijk (is naar de lagere wereld). In deze periode kende het dodenrijk twee soorten bewaarplaatsen, te weten:

1. één plaats voor de rechtvaardigen,

2. één plaats voor de goddelozen.

ad.1. Eén plaats voor de rechtvaardigen.

Deze plaats wordt ook wel het "Paradijs" of "Abrahams schoot" genoemd. Het is een plaats van rust en troost, hoewel men nog ver verwijderd is van de directe tegenwoordigheid van God. Op deze plek bevond zich bijv. Lazarus.

ad.2. Eén plaats voor de goddelozen.

Dit is "de hel", een plaats van kwellingen. Hier bevond zich bijv. de rijke man. Tussen deze twee plaatsen bestaat een onoverbrugbare kloof.

6.1.4 Christus, het patroon en het bewijs

Tussen Christus' dood en opstanding gebeurde het volgende:

- Christus gaf Zijn geest over aan Zijn Vader;
- Christus werd in het graf gelegd;
- Christus' geest daalde af naar het dodenrijk;
- Christus daalde op de dag van Zijn kruisdood eerst af naar de bewaarplaats van de rechtvaardige, heengegane geesten (dat is dus dat deel van de Hades dat Paradijs of Abrahams schoot wordt genoemd);
- Christus heeft waarschijnlijk de berouwvolle moordenaar verwelkomd;
- Christus daalde na het bezoek aan het Paradijs verder af in het dodenrijk naar de plaats van de goddeloze geesten;
- Christus predikte tot de goddeloze geesten uit de dagen van Noach (dat is het tijdperk voor de zondvloed);
- Christus' prediking is vrijwel zeker een proclamatie geweest;
- Christus steeg na de uitvoering van dit deel van Gods plan weer op naar de huidige tijdelijke wereld;
- Christus' dode lichaam werd gelijktijdig opgewekt en verenigd met Zijn ziel en geest;
- Christus' lichaam in het graf was niet onderhevig aan ontbinding;
- Christus' geest daalde in het dodenrijk neer voor een periode niet langer dan tussen Zijn dood en wederopstanding.

Na Christus' dood en opstanding heeft het dodenrijk nog maar één soort bewaarplaats, die uitsluitend bestemd is voor de goddeloze geesten: de hel. De rechtvaardigen gaan nu door het werk van Christus rechtstreeks naar de hemel.

Conclusies n.a.v. **Hand.7:56 + 2 Cor.5:6,8:**

- als de geest van de gelovige in zijn lichaam is, kan deze niet in de zéér directe tegenwoordigheid van God zijn;
- als de geest van de gelovige bij de dood vrijkomt van het lichaam, heeft deze direct toegang tot de tegenwoordigheid van God.

Het patroon voor de wederopstanding van alle mensen wordt aangegeven door de opstanding van Christus. Christus zelf bewijst na Zijn opstanding duidelijk aan Zijn discipelen dat Zijn opstandingslichaam hetzelfde is als dat van vroeger (**Luc.24:39,40 + Joh.20:27**).

"De wederopstanding van het lichaam" gebeurt in een oogwenk. Zij brengt het oorspronkelijke

lichaam weer samen met de ziel en de geest. Vanaf dat moment zal het lichaam niet langer meer onderworpen zijn aan de beperkingen die het nu kent.

Opstanding voorzegd in het OT

Het OT voorzegt op vele plaatsen dat:

1. Christus uit de dood wordt opgewekt;
2. de gelovigen deel zullen hebben aan Zijn opstanding;
3. de goddelozen ook zullen opstaan, en wel om oordeel en straf te ondergaan.

Hos.6:1-3 is in dit verband een prachtige profetie:

"Komt, laat ons wederkeren tot de Here! Want Hij heeft ons verscheurd, en zal ons helen. Hij heeft geslagen, en zal ons verbinden. Hij zal ons na twee dagen doen herleven, ten derde dage zal Hij ons oprichten, en wij zullen leven voor zijn aangezicht. Ja, wij willen de Here kennen, ernaar jagen Hem te kennen. Zo zeker als de dageraad is zijn opgang. Dan komt Hij tot ons als de regen, als de late regen, die het land besproeit. "

Deze profetie heeft niet alleen betrekking op de opstanding van Christus, maar uit de hier gebruikte woorden "ons" en "wij" blijkt, dat een ieder die aan de voorafgaande oproep gehoorzaam is, opgericht/opgewekt zal worden.

Hosea voorzegt zelfs al, dat de opstanding van Christus gevolgd wordt door "de regen" (dat is de uitstorting van de Heilige Geest).

De heiligen van het *oude verbond* zagen *gelovig uit* naar het verzoeningsoffer, terwijl de heiligen van het *nieuwe verbond* *gelovig terugzien* op de historische feiten van Christus' dood en opstanding. Al deze heiligen zullen deel hebben aan "de opstanding der rechtvaardigen", omdat zij allen in het verzoeningsoffer van Christus geloofden en geloven.

6.1.6 "Christus als eersteling" (= Opstanding fase I)

De wederopstanding kent 3 fasen.

De drie fasen van de (weder)opstanding:

fase I Christus als eersteling	} (1 Cor.15:22-24);
fase II Die van Christus zijn bij Zijn komst	
fase III Daarna het einde.	

Soorten opstanding:

tot $\begin{cases} \text{leven} \\ \text{oordeel} \end{cases}$
Joh.5:29

tot $\begin{cases} \text{eeuwig leven} \\ \text{versmading} \end{cases}$
Dan.12:2

= voor rechtvaardigen

= voor goddelozen

De garve/schoof in **Lev.23:10,11**:

- is een beeld van Christus die uit de doden opstaat als de vertegenwoordiger van de zondaar en als het begin van de nieuwe schepping;

De 7 pijlers van het Christelijk geloof

- werd bewogen voor de Heer op de dag na de sabbat; dat is de dag waarop Christus opstond uit de dood;
- werd als eersteling bewogen als een daad van aanbidding en overwinning; dit gaf de zekerheid dat de verdere oogst veilig binnengehaald zou worden.

Jezus werd als een enkeling begraven, maar Hij stond op met de lichamen van vele ontslapen heiligen (**Matt.27:52**). Zijn dood, begrafenis en Zijn opstanding met vele gestorven heiligen maakt het type van de eerstelingen volmaakt.

TYPOLOGIE:

De korrel stierf

Jezus stierf

Het sterven van de korrel bracht een schoof van eerstelingen voort

Het sterven van Jezus bracht Jezus en vele ontslapen heiligen als eerstelingen van de opstanding voort

De eerstelingen vormen het teken dat de oogst binnengehaald zal worden

De eerstelingen van de opstanding vormen het teken dat alle gelovigen zullen opstaan om eeuwig te leven

Christus zelf zal alle rechtvaardige en goddeloze doden tot opstanding roepen. We weten, dat:

- bij Jezus' hemelvaart een wolk Hem aan het zicht onttrok (**Hand.1:9**);
- Hij op dezelfde wijze zal terugkeren (**Hand.1:11**);
- Hij zal wederkeren in de wolken (**Marc.13:26 SV**);
- Hij terugkomt met Zijn heilige tienduizenden (**Jud.14**);
- Hij terugkomt met alle heiligen (**Zach.14:5**);
- de oudtestamentische heiligen een wolk van getuigen worden genoemd (**Hebr.11 en 12**).

Dit alles maakt het aannemelijk dat de uit de dood opgestane heiligen, eveneens deelgenoot zijn geweest van Jezus' Hemelvaart. Als dat zo is geweest, wordt het ook waarschijnlijk, dat Jezus bij zijn wederkomst de heiligen, die met Hem ten hemel voeren, met zich zal meebrengen.

Die van Christus zijn bij Zijn komst" (= Opstanding fase II)

De Griekse Bijbel vertaalt het woord "komst" in dit gedeelte van de bijbel met "parousia". Dit woord duidt altijd op de tweede komst van Christus. De komst waarbij Christus Zijn Gemeente tot Zich neemt.

Fase II is de fase van "de opstanding der rechtvaardigen".

Een fase die rechtstreeks in verband staat met de wederkomst van Christus.

Wie de ware gelovigen zijn weet alleen de Here precies. Het zijn in ieder geval mensen, die "van de ongerechtigheid afstaan" (**2 Tim.2:19 SV**) en die "het vlees met zijn hartstochten en begeerten hebben gekruisigd" (**Gal.5:24**).

Er zijn vijf belangrijke doelen waarvoor Christus terugkomt. Zo komt Hij:

1. de ware Gemeente/Zijn Bruid halen (**Joh.14:3**);
2. Israël redden (**Rom.11:26,27**);
3. de antichrist en satan omver werpen (**2 Thes.2:8**);
4. de volken oordelen (**Matt.25:32**);
5. Zijn 1000-jarig rijk vestigen (**Op.20:4**).

ad.1. Hij komt de ware Gemeente/Zijn Bruid halen.

Het Lichaam wordt verenigd met het Hoofd. Deze samensmelting vindt plaats doordat:

- de gestorven gemeenteleden zullen opstaan uit de dood;
- de dan in leven zijnde gemeenteleden een directe verandering in hun lichaam zullen ondergaan.

ad.2. Hij komt Israël redden.

Zij die de grote verdrukking overleefden, zullen Jezus als Messias erkennen en met God verzoend worden.

Het globale verloop van fase II, "de opstanding der rechtvaardigen" blijkt o.a. uit **1 Thes.4:13-18** en **1 Cor.15:51,52**.

Samenvattend gebeurt er het volgende in fase II:

- er zullen drie dramatische klanken gehoord worden:
 1. Jezus roept zelf de rechtvaardigen uit de dood (**Joh.5:28,29**), pas in een latere fase volgen de goddeloze doden;
 2. een aartsengel zal roepen;
 3. een bazuin zal klinken, dit is het signaal voor geheel Gods volk om zich bij de nederdalende Christus te voegen;
- alle ware gelovigen die gestorven zijn, worden opgewekt;
- alle ware gelovigen die op dat moment op aarde leven zullen een onmiddellijke, bovennatuurlijke verandering in hun lichaam ondergaan;
- al deze rechtvaardigen worden in een oogwenk (* harpazo = "korte, snelle ingreep") opgeheven in de lucht (*aer = "lagere lucht") om met de Heer verenigd te worden;
- de komst van Christus zal (ook) voor de Gemeente als de komst van een dief zijn qua onverwacht moment; Hij is echter géén dief want Hij neemt alleen weg wat Hem toebehoort;
- de opgenomen gelovigen ontvangen een onsterfelijk lichaam.

"De totale opstanding der rechtvaardigen" wordt de "eerste opstanding" genoemd.

"De totale opstanding der rechtvaardigen" omvat een langere periode dan fase II, "de opstanding der rechtvaardigen".

"De totale opstanding der rechtvaardigen" ving aan op het ogenblik dat Christus opstond uit de dood en duurt voort tot en met het moment dat de martelaren uit de grote verdrukking opstaan. Dit laatste moment gaat kort vooraf aan het millennium (**Op.20:4-6**). Zie Bijlage B.

De periode van "de totale opstanding der rechtvaardigen" kent minimaal vier gebeurtenissen:

1. de reeds plaatsgevonden gebeurtenis dat Christus met vele oudtestamentische heiligen als "de eerstelingen" werden opgewekt;
2. de toekomstige gebeurtenis dat al degenen die van Christus zijn bij zijn komst, Hem tegemoet zullen gaan in de lucht;
3. de toekomstige gebeurtenis dat de twee getuigen uit de grote verdrukking, na drie en een halve dag openbare dood, opgewekt zullen worden om in een wolk ten hemel te varen;
4. de toekomstige gebeurtenis dat de overige martelaren uit de grote verdrukking opgewekt zullen worden, om met Jezus en de andere heiligen in het millennium te regeren.

"Daarna het einde" (= Opstanding fase III)

Deze fase start aan het einde van het 1000-jarig rijk en wordt ook wel de tweede of laatste opstanding genoemd.

Christus zal in deze tijd Zijn Koninkrijk vrijwillig aan de Vader overdragen en de Vader zal dan alle vijanden aan Christus hebben onderworpen (**1 Cor.15:28**).

Volgens **1 Cor.15:26** is de laatste vijand die onttroond wordt de dood.

Dan wordt "de bedeling van de volheid der tijden" ingeluid (**Ef.1:9,10**), wat de climax en voltooiing van Gods plan van vele eeuwen vormt.

Tijdens het millennium is Jeruzalem het centrum van Christus' regering op aarde. In deze periode is satan gevangen in de afgrond. Aan het einde van het 1000-jarig rijk wordt satan nog een korte tijd losgelaten (**Op.20:1-3**). Satans hoogtepunt van rebellie zal dan blijken uit een poging om Jeruzalem aan te vallen. God zelf zal deze opstand met vuur neerslaan, waarna satan voor eeuwig in de poel des vuurs zal worden geworpen (**Op.20:7-10**). Het beest uit de zee (de antichrist) en het beest uit de aarde (de valse profeet) bevinden zich daar al vanaf het begin van het millennium.

"De poel des vuurs" is de plaats van definitieve, eeuwige verbanning uit Gods tegenwoordigheid en wordt ook wel genoemd "de tweede dood" of "Gehenna" (= Hebreeuws).

Het is de plaats voor o.a. alle onrechtvaardigen. Men verblijft er met zijn gehele persoonlijkheid. D.w.z. met geest, ziel en lichaam.

In het lichaam doet de mens goede en/of slechte daden, daarom zal men in die hoedanigheid ook voor God moeten verschijnen.

We hebben al gezien dat vóór het millennium, zowel de oudtestamentische als nieuwtestamentische gelovigen opgewekt zullen worden om bij hun Heer te zijn. We mogen dan ook aannemen dat de meeste mensen, die aan het einde van het millennium worden opgewekt, zondige ongelovige mensen zijn.

Over de opgestane rechtvaardigen aan het begin van het millennium zegt Johannes in **Op.20:4 (SV)**: "zij leefden". De opgestane personen aan het einde van het millennium noemt hij echter in **Op.20:12**: "de doden".

Lichamelijk zijn deze laatstgenoemden dus wel opgestaan, maar geestelijk zijn ze nog steeds dood voor God. Het zijn daarom "levende doden" of beter gezegd "dode levenden".

Zij worden door God naar de definitieve poel van vuur verwezen.

De volgende categorieën van mensen zullen minimaal worden opgewekt aan het einde van het 1000-jarig rijk:

- Ongelovigen (**Op.20:13**).
Alle onrechtvaardigen worden aan het einde van het millennium geoordeeld.
- Gelovigen met beperkte kennis van God (**Luc.11:31,32**).
Mensen die niet van Christus kunnen zijn bij Zijn komst, maar wel gelovig hebben gereageerd naar het licht wat zij hadden. Zij worden daarom ontheven van de veroordeling en zullen opstaan ten leven. B.v. de koningin van Scheba en de mannen van Ninevé.
- De rechtvaardigen die gestorven zijn tijdens het 1000-jarig rijk (**Jes.65:20**).
In het millennium leven de mensen wel langer, maar men is nog steeds aan de dood onderworpen. Daarom zal deze groep eveneens opstaan ten leven.

Over “De Dood” en “het Dodenrijk” (=HEL)

"De Dood" is de toestand die volgt na het leven en waardoor de geest wordt gescheiden van het lichaam. "De Dood" is echter ook een persoon, volgens **Op.6:8**. Het is de engel van satan die iedere geest van een gestorven onrechtvaardige opeist.

Een dergelijke dubbele betekenis is ook van toepassing op "Het Dodenrijk", ook wel genoemd Sheol of Hades. We zagen reeds eerder dat "het Dodenrijk" de tijdelijke verblijfplaats voor heengegane geesten is, maar het is tevens een engel van satan die "De Dood" op de hielen volgt. "Het Dodenrijk" neemt het bezit van de geesten die door "De Dood" zijn opgeëist over. Uiteindelijk zullen ook de Dood en het Dodenrijk in de poel des vuurs worden geworpen (**Op.20:14**).

*Prijst God! De ware gelovigen komen nooit onder de heerschappij van deze twee satanische engelen (**Joh.8:51**).*

Met wat voor lichaam?

We spreken over "de opstanding van het lichaam", omdat het lichaam dat wordt opgewekt, hetzelfde is als dat van het lichaam dat gestorven is. Wel ondergaat het lichaam van de ware gelovige bij de opstanding definitieve en geweldige veranderingen.

De gelijkenis van de graankorrel (**1 Cor.15:35-38**) verschaft ons in dit verband drie belangrijke feiten:

1. er is samenhang tussen het zaad en de plant (het originele zaad bevindt zich nog steeds in de plant);
2. de plant ondergaat tijdens de groei definitieve, duidelijke veranderingen (de uiterlijke vorm van de plant verschilt van het originele zaad);
3. het soort zaad bepaalt het soort plant.

Deze feiten kunnen we transponeren naar "de opstanding van het lichaam van de gelovige".

1. er is samenhang tussen het begraven lichaam en het opstandingslichaam;
2. het opstandingslichaam ondergaat tijdens het opstandingsproces definitieve, duidelijke veranderingen;
3. het soort begraven lichaam bepaalt het soort opstandingslichaam.

Paulus noemt vijf specifieke veranderingen die het lichaam van een gelovige maken tot een opstandingslichaam:

1. het is onvergankelijk (**1 Cor.15:42**);
2. het is onsterfelijk (**idem**);
3. het bezit heerlijkheid (**1 Cor.15:43**);
4. het bezit Gods kracht (**idem**);
5. het is geestelijk (**1 Cor.15:44**).

Ook in de aard en helderheid van de opgewekte lichamen onderling zullen er verschillen zijn (**Dan.12:2,3**).

Verder zijn in dit verband de schriftgedeelten **Flp.3:20,21**, **1 Joh.3:2** en **1 Cor.15:47-52** vermeldenswaardig. In deze gedeelten lezen we onder meer dat ons vernederde lichaam gelijkvormig zal zijn aan Christus' verheerlijkt lichaam en dat ons huidige lichaam gelijk is aan Adam.

Over het opstandingslichaam van Christus is te zeggen dat het verschijnen en verdwijnen kan zoals Hij wil. Ook kan het door gesloten deuren gaan, in verschillende vormen op verschillende plaatsen verschijnen en naar de hemel opvaren en weer terugkeren. Zo zal het opstandingslichaam van de gelovige dus ook zijn.

Over het opstandingslichaam van de ongelovigen wordt niets gezegd in de Bijbel. Wel weten we dat deze categorie wordt opgewekt om veroordeeld en bestraft te worden.

Er zijn drie belangrijke redenen voor de leer van de opstanding.

1. de opstanding van Christus bewijst, dat Jezus de zondeloze Zoon van God is (**Rom.1:4**);
2. de opstanding van Christus maakt de berouwvolle zondaar rechtvaardig (**Rom.4:25**) en brengt hem behoud (**Rom.10:9**);
3. de opstanding uit de doden is voor christenen het allerbelangrijkste doel om na te streven (**Flp.3:10-12**);

"Dit alles om Hem te kennen en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, of ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de opstanding der doden. Niet dat ik het reeds verkregen zou hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben."

De 7 pijlers van het Christelijk geloof

